

Sössö 5 | 07

Sössö 5|2007

38. vuosikerta

03	pääkirjoitus
04	pj-palsta
05	fukskapteenit, henkinen espoolainen
06	ssh
08	ulkotoimikunta, kiltapatruunatar
09	wfxq
12	tiedotustoimikunta
13	historiantutkija
14	opintotoimikunnan vuosi
15	skipoli
16	sössö testaa
17	ilmasotakoulu
18	sähköpäivät
20	sössö testaa
21	pekka wallin
24	sillisvertailu
26	kyykkä

Tapahtumakalenteri

15.1.	Fuksien talvipäivä
21.1.	Ulkkarisauna
23.1.	Olutsauna
27.1.	Sössö 1/2008 DL
1.2.	Sitsit
13.2.	Pre Ystävänpäivä sauna
14.2.	Øhlhäfv
16.2.	Potentiaalin Tasaus

Pääkirjoitus

Joulu lähenee ja kohta nakit vähenee (luojan kiitos). Kädessänne on vuoden viimeinen Sössö. Toivottavasti olette olleet tyytyväisiä tänä vuonna tehtyihin uudistuksiin. Lähdin viime vuonna pääsössöksi uudistaakseeni kiltalehteämme. Toimintasuunnitelmaani kirjasin seuraavat ajatukset lehden uudistamisesta. Jokainen voi itse miettiä kuinka hyvin näissä on onnistuttu.

"Sössöä uudistetaan vuoden 2007 aikana kohtuullisen rankalla kädellä. Tarkoituksena on saada kiltalehti rappioutilastaan uuteen noususuhdanteeseen ja lisätä kiltalaisten, osaston työntekijöiden, sekä muiden opiskelijoiden kiinnostusta Sössöä ja sähköinsinöörikiiltaa kohtaan."

Heti ensimmäisessä numerossa lehden kokoa muutettiin taittajaystävällisempään suuntaan, samalla kiinnitettiin myös huomiota painokustannuksiin, eli aivan taittajien haluamaa kokoa ei saatu, mutta nykyinen on ilmeisesti toiminut heille.

Keväällä puuhattu mediakortti on herättänyt yritysten kiinnostusta Sössöä kohtaan ja vuoden varrella lehtemme sivuilla onkin ollut kiitettävä määrä mainoksia. Lehden talous on mainosten (ja osaston) ansiosta hyvällä mallilla.

Sössöön saadaan myös vaihteeksi jonkinlaista jatkuvuutta taittaja Leni Järvenpään jatkaessa pääsössönä vuonna 2008. Eli ensi vuoden lehdistä voi odottaa vähintäänkin yhtä hyviä kuin tämänvuotisista. Olettaisin etenkin pääkirjoitusten laadun nousevan.

Vuosi on ollut antoisa, vaikka välillä onkin hieman harmitanut oma ja muiden saamattomuus aikatauluissa pysymisen kanssa. Kiitokset kaikille toimittajille, taittajille ja muille kirjoittajille.

Toimitus toivottaa rauhallista joulua ja onnellista uutta vuotta kaikille lukijoille!

-Pekko Ahtiainen
Sössön päätoimittaja 2007

Julkaisija: Tekniillisen korkeakoulun Sähköinsinöörikiilta ry. **Päätoimittaja:** Pekko Ahtiainen [pekko.ahtiainen@tkk.fi] **Kirjoittajat:** Antti Kalliomäki, Juuso Parkkinen, Janne Lahdenperä, Lennard Sandström, Jukka Pajula, Ossi Miikkulainen **Vierailevat:** Olli Laine, Henna Vepsäläinen, Emmi Rautkylä, Otto Parantainen, Nina Lagus, Henri Haukkovaara, Jyrki Luukko, Janne Holm, Antti Mattila, Pekka Wallin, Jussi Salmio, Emmi Välimäki **Kuvaajat:** Ari Partinen, Olli Laine, Leni Järvenpää, Henri Haukkovaara, Otto Palonen, Jyrki Luukko, Viljami Aittomäki, Ossi Miikkulainen, Emmi Rautkylä **Kuvittaja:** Silja Tirronen, iStockphoto, Janne Lahdenperä **Taittajat:** Sadi Hossain, Leni Järvenpää **Paino:** Painotalo Casper Oy, joulukuu 2007 **Painos:** 600 kpl **Palaute ja verkkolehti:** sik-sosso@list.tky.fi, sik.tky.fi

PJ-palsta

Tekeminen on yllättävän palkitsevaa, olipa kyse onnistumisista tai epäonnistumisista. Parhaimpia ovat kuitenkin niistä saatavat kokemukset. Asioita jota ei voi hukata, kadottaa tai menettää syntyy parhaista kokemuksista. Itse ainakin kutsun niitä muistoiksi. Herätys! Ei tässä mitään herkistelyä vielä aloiteta!

Vauhdikas vuosi 2007 alkaa kuitenkin lähestyä loppuaan. Tässä vaiheessa on paikallaan hieman katsella taaksepäin ja arvioida mennyttä vuotta. Rehellisyyden nimissä moni asia olisi voinut mennä paremminkin, mutta ainakin minulle on jäänyt vuodesta todella hyvä maku. En usko filiksen olevan ihan väärä. Vai mitä mieltä olet?

On uskomattoman iso haaste yrittää saada 1700 erilaista ihmistä, erilaisin lähtökohdin ja tavoittein tuntemaan kiltta omakseen. Siinä onnistuakseen ei voi kukaan yksittäinen ihminen onnistua. Tarvitsemme tiimin eli joukkueen eli killan, mutta pelkällä killalla ei tee yksinään mitään. Tarvitsemme teitä jäseniä.

Vuoden tavoite oli tuoda toimintaa ja kilttaa lähemmäksi jäseniä. Suunta on ehdottomasti oikea, mutta vaatii täysin onnistuakseen pidempiaikaista työtä. Toivonkin, että ensi vuoden toimijat jatkavat samoilla linjoilla.

Vuoteen on mahtunut paljon muutakin kuin toinen toistaan hienompia tavoitteita. Yksi tärkeimpiä tehtäviä ja saavutuksia on ollut yhteistyö osaston kanssa. Olemme yhdessä suunnitelleet tulevaa tiedekuntaa niin keskusteluissa, tiukoissa palaverissa kuin osallistumalla kalastuskilpailuunkin. Avoin ja kattava yhteistyö hallinnon, opetushenkilöstön ja opiskelijoiden kesken on tärkein ehto laadukkaalle opetukselle, sen kehitykselle ja menestymiselle. Yhteistyötä ei sovi unohtaa vaikka hallintoa myllätäänkin ennennäkemättömällä tavalla. Vaikka helposti kritisoiimme opetushenkilökuntaa ja hallintoa, on syytä aina muistaa myös oma aktiivisuus.

Sähköosastolla on pystynyt vaikuttamaan asioihin oikeasti. Opiskelijana voit pitää itseäsi jopa osaston asiakkaana, jonka olisi syytä vaatia laatua. Kurssit ovat nyt parantuneet yksittäisen opiskelijan palautteen ansiosta. Mitä saisimmekaan ryhmänä aikaiseksi!? Pidetään yhdessä henkilökunnan kanssa tiukasti huolta, että sama yhteistyö kukoistaa jopa paremmin uuden tiedekunnan alla!

Ensi vuonna itse siirryn toimimaan enemmän yliopilaskunnan suunnalla edustajiston varapuheenjohtana. Jos TKY:n suunnalla on jokin hullusti, niin tule rohkeasti nykimään hihasta – laitetaan asia etenemään!

Onnittelut kiltamme uudelle puheenjohtajalle Markolle ja tsemppiä teille kaikille ensi vuoteen!

Kiitos!
-Olli

Henkinen espoolainen

Teksti: Lennart Sandström

Viimeisen reilun vuoden verran olen matkustellut paljon ympäri Suomen maata. Minulle entuudestaan lähes täysin vieras Tampere tuli hyvin tutuksi jo ennen kun sinne vuoden alusta muutin. Sen lisäksi on vuoden aikana monesti tieni vienyt esimerkiksi Turkuun, Poriin, Vaasaan, Seinäjoelle, Ouluun, Jyväskylään, Savonlinnaan, Joensuuhun ja Iltapöytä Rannalle. Useassa näistä olen käynyt yli viisi kertaa, Pk-seudulla ja Porvoossa jopa kymmeniä kertoja. Tampere on melko keskellä Suomea eikä täältä ole mitenkään älyttömän pitkä matka minnekkään, Ouluunkin pääsee Pendolinolla neljässä tunnissa. Nykyisessä verkkoyhteiskunnassa ei ole niin väliä missä asuu, tai lähinnä missä ystävät asuvat, mutta ei ystäviin voi pelkästään netin kautta pitää yhteyttä. Ja he kun sattuvat asumaan ympäri Suomea, tulee reissattua paljon ympäriinsä. Henkisesti olen edelleen otanimeläinen, vaikka Tampereella tällä hetkellä asunkin. Aiemmin olen jopa ajatellut haluavani aina ja ikuisesti asua pk-seudulla koska siellä suurin osa ystävästäni asuu. Sen lisäksi että olen löytänyt paljon uusia kavereita ja muutaman tosiystävän Tampereelta, olen myös huomannut että vanhoja kavereita asuu kaikkialla eivätkä suinkaan ole kaikki siellä pk-seudulla. Olen myös huomannut etteivät ystävyysuhteet siitä kärsi jos asuu toisella paikkakunnalla, kunhan riittävän usein käy moikkaamassa heitä myös kasvotusten eikä pelkillä irc-kanavilla.

Speksi tarjoaa tätä ystävyttä, reissaamista ja paljon enemmänkin. Paljon uusia ystäviä ja yhteisiä muistoja, speksirundi yhdessä ympäri Suomea, itsensä ilmaisua ja paremmin tuntemista sekä ainutlaatuisen ilmapiirin. Viime vuonna olin erinäisistä syistä nääspeksin mukana taustajoukoissa ja sain tutustua kaikkiin nääspeksin tekijöihin, lonkeroihin ja kaloihin, shanghaiin valoihin ja vanhojen rainojen saloihin. He vaikuttivat suuresti päätökseeni muuttaa Tampereelle, ja heidän kauttaan sain myös paikan Tupsulasta. Vaikka en lähtenyt mukaan tänä vuonna tekemään speksiä, olen taas seikkaillut takahuoneissa ja jatkoilla speksiläisten kanssa, ja ilmapiiri heidän seurassaan on kyllä jotain aivan ainutlaatuista. Niinkin ainutlaatuista, että tekee melkein mielen nostaa purjeet, reivata ja lopuksi pyrkiä PiraattiAMK:hon. Kaikki mitä speksi on, minä rakastan. Vaikken speksiä ole ollut tekemässä, voin ylipäätään sanoa olevani henkinen speksiläinen. Huh huh, nimittäin, mielettömät fiilikset.

Syyslukukausi on pian ohi, vaikka lunta ei vielä kirjoitushetkellä maassa olekaan. Lukuvuosi lähestyy puoliväliä. Jotkut ehkä jo laskeskelevat päiviä vuoden suurimpaan juhlaan ja itsekin jo odotamme innolla tuota hienoa aikaa. Silloin mitataan pitkäjänteinen uurastus ja ehkä saadaan siitä jotain vastineitakin.

Kysehän on tietenkin mahdollisesti järjestettävästä Wapusta. Vielä on kuitenkin turhan aikaista askarrella Wappukalentereita tai muita, sillä vasta Fuksimajurin päätöksen jälkeen voimme olla varmoja teekkarien joulun saapumisesta. Kulunut syksy on mennyt hienosti ja siitä on hyvä jatkaa kohti kevättä. Pitäkää sama innostus yllä ja nauttikaa matkasta, niin voimme olla varmoja, ettei kiltta joudu järjestämään pelkästään geneeristä kevätkarnevaalia.

Äiti on aina sanonut, että elämä on kuin suklaarasia. Hups, se ei ollutkaan oma äitini. Minun äitini on sanonut, että opiskelu on elämän parasta aikaa. En ole vielä todistanut äitiä vääräksi, eikä kyllä välttämättä ole tarvettakaan. Itse voisin vielä lisätä lausahdukseen, että fuksina oleminen on opiskelun parasta aikaa. Paljon tapahtumia järjestetään erityisesti fukseille ja he ovat muutenkin erityisasemassa. Ottakaa siis kaikki irti tulevasta keväästä. Positiivisesti ajatellen fuksivuodesta on vielä puolet jäljellä.

Intoa ja jaksamista keväälle,
Otto & Nina

Miksi 1.12. tulee pukeutua eriparisukkiin? Voivatko imurit todellakin lisääntyä? Miksi kiltatoimarit ylipäänsä pohdiskelevat tällaisia? Onko koko kilta tullut hulluksi??? Lue ja päättele itse...

Hei kaikki!

Haluaisin muistuttaa teitä, hyvät ystävät, erään tärkeän päivän lähestymisestä. Viikon kuluttua on Hiroshiman muistopäivään (6.8.) enää 250 päivää. Moni epäilemättä tietääkin jo, että tuo päivä on allekirjoittaneen olemassaolon kannalta erittäin olennainen. (Ne, jotka eivät tiedä, voivat halutessaan kysyä tarkempia yksityiskohtia esimerkiksi sähköpostitse. Myös äitini kertonee mielellään aiheesta lisää.)

Ehdottaisinkin, että juhlistaisimme yhteisesti tätä TJ250-rajapyykkiä pukeutumalla eriparisukkiin ensi viikon lauantaina. Se ehkä myös muistuttaisi minua jatkossa sulkemaan SSH-yhteyteni.

Kiitos ja anteeksi.

--

Otto "Hiroshima" Panonen

Arvon herras väki.

Olen miettinyt tätä jo hyvin pitkään, ja nyt vihdoinkin uskaltaudun tunnustamaan tietämättömyyteni.

Voiko imuri oikeasti saada poikasia? Minulla on tapana kutsua erästä ystävääni nimellä Kalevi Imurinpoika, mutta olen huolissani nimikkeen mahdollisesta mahdottomuudesta. Kaiken lisäksi kyseinen henkilö sattuu olemaan nais puolinen. Ja jos imurit tosiaan lisääntyvät, montako poikasta ne normaalisti saavat kerrallaan?

Arvostan apuanne tosi paljon, sillä asia on vienyt minulta yö unien lisäksi ajan, jonka normaalisti käytän selkäni rapsutteluun, yhdys sanojen yhteen kirjoittamiseen tai SSH-yhteyteni sulkemiseen.

--

Emmi "Kutina, jota ei voi raapia" Rautkylä

Hei rakkaat kätyrini!

Olen päättänyt ulkoistaa kaiken käytännötoiminnan lisäksi myös päätöksenteon tällä listalla oleville, varsinkin vanhoille runkkareille, jotka ovat mukana aktiivilistan kautta.

Tämä lähinnä siitä syystä, että olen tälläkin hetkellä niin kiireinen keskustellessani kilta-asioista kiltiksen sohvalle, etten ehdi edes sulkemaan SSH-yhteyttäni.

Mukavaa marraskuunloppua toivottaa väistynyt puheenjohtaja!

--

Ulle Laine

Halituksen halijohtaja 2007

Elämä on ajattomien lauseiden kukkia keväisessä tuulella.

--

Marko "Baggy pants" Miettinen

Heipähei rakkaat ystävät tällä rakastamallani sähköpostilistalla!

Fuksikipparityrkkynä tahtoisin ehdottaa fuksitoimintaan tulevalle kaudelle kokeilu-luontoista uutta konseptia, joka olisi suunnilleen seuraavanlainen:

Kippareista toinen olisi ns. "Edustaja" ja toinen "Takapiru". Edustaja näyttäisi hyvältä kaikissa tapahtumissa, hoitaisi tutustumisen fukseihin, luentotaukoinfot ja edustamisen TKY:n hommissa. Takapiru puolestaan pitäisi yhteyttä fukseihin sähköpostilistojen ja irkki-kanavien kautta.

Koska itse olen hiukan sosiaalisesti sisäänpäin suuntautunut ja saan suunnatonta tyydytystä sähköpostilistojen käytöstä, kokisin takapiruna olon luonnollisena minulle. Kun ottaa vielä huomioon kipparityrkkyyaisaparini Oden luonnostaan aamuvirkun luonteen ja yleisen free-sin olemuksen pitkiksi venyneiden iltojen jälkeisenä aamuna, ei ole epäilystäkään, etteikö Ode olisi meistä se ns. parempi ja edustavampi puolisko. Lisäksi toimiessani "takapiruna" saisin arvokasta kokemusta esimerkiksi SSH-yhteyteni sulkemisesta.

Hauskaa joulunodotusta kaikille!

Kovia paketteja odotellen,
Kalevi Imurinpoika

--

Saara "Takapiru" Hyrkkö
TKK:n Sähköinsinöörikilta ry Päällikkö 07

Hei,

Olen 21-vuotias tekniikan ylioppilas. Harrastuksiini kuuluu muun muassa taitoluistelu, bingo sekä kiltatoiminta. Killassa olen viimeisen vuoden ollu ISÄntänä. Kulunut vuoteni hupitoimikunnassa on kuitenkin alkanut ns. "raastaa" päätä ja mieleni tekisi jo asettua aloilleen. Tästä olotilasta johtuen olen tulevana vuonna sisämes...päällikkö.

Etsin siis noin 16-vuotiasta fuksia. Alalla tai sukupuolella ei ole niinkään väliä. Toivoisin kuitenkin, ettei tämä fuksi olisi mielellään KIK:n jäsen. Toivoisin myös, että ko. fuksi osaisi luistella, kuuntelisi PMMP:tä sekä ei joisi light-limppareita. Ehdoton karsiva kriteeri on kuitenkin, että elämänkumppanini osaa sammuttaa kiltahuoneelle auki jääneen SSH-yhteyteni tarvittaessa.

--

Matti Kuismän

Mitä tästä opimme? MUISTA SULKEA SSH-YHTEYTESI LÄHTIESSÄSI JOULULOMALLE!

Ulkotoimikunta

Teksti ja kuva: Henri Haukkovaara

Ulkotoimikunta kirjoittaa tämänkin kirjoituksen täysin selvin päin ja täysilukuisena lappeen Rannan Sähköpäiviltä. Ulkotoimikunnan toimenkuvaan kuuluu tosiaan suhteiden ylläpito muun muassa Suomen muihin sähkökilttoihin Tampereelle, Ouluun ja lappeen Rannalle, sekä kaikennäköisiin muihin ystävyysjärjestöihin (etenkin naisvoittoisiin).

Tämän vuoden ulkotoimikunta koostuu ulkomestarista, joka on juoppo, ulkokisällistä, joka on hottis (eikä ole osallistunut tämän kirjoituksen luomiseen; ps. kuva ois kiva, ilmoitus ei vanhe- ne), sekä kahdesta hemaisevasta kansainvälisestä avustajasta eli kotoisammin international helperistä.

Ulkotoimikunnan harteilla siis on myös killan ulkkareista huolehtiminen. Osittain siksi, että tätä juttua kirjoittava henkilö (joka ei siis ole ulkokisälli) on humalassa, tästä ei kuitenkaan kerrota nyt enempää. Jos olisitte kähmyntyneet ajoissa IH:ksi, voisitte saada tietää next year...

Jos tätä lukiessasi olet saanut mielikuvan, että ulkotoimikunta on alkoholisoitunut ja turha toimikunta, olet väärässä (ps. kirjoitan tätä yksin, koska ulkomestari on sammunut ja Janne uhkasi muutoin kirjoittaa tämän itse). Vastaamme killan edustuksista ystävyysjärjestöjen vuosijuhliin, ruotsalaisten vuosijuhlavierailuiden järjestämisestä mukaanlukien Øhlhäf, sekä ajoittain myös Otaniemessä järjestettävistä Sähköpäivistä sekä Sähkökilttojen Yhteistyö-Kokouksesta.

Kaiken kaikkiaan ulkotoimikunta on hot ja cool, lähinnä siksi että kyseiset sanat ovat enklantia.

Kirjoittaja ei ole vapaaehtoisesti humalassa.

Henri Haukkovaara

Nancy Zhang

Lauri Hyvärinen

Kuvasta puuttuu Uchenna Ikegwuonu

Kiltapatruunattaren pieni totuus

Teksti: Emmi Rautkylä

Vaikka Jokelan tapahtumat käsiteltiin osittain loppuun jo marraskuussa, oma huoleni ei ole vielä poistunut. Polyteekkarin numerossa 15/2007 kerrottiin kummallisista kämppiksistä, mutta sanallakaan ei mainittu niitä satoja teekkareita, joiden omituisista tavoista et tiedä mitään, koska he viettävät kaiken siis KAIKEN ajan tietokoneensa kanssa huoneessaan. Syynä tähän voi olla esimerkiksi se, etteivät he ole sopeutuneet uudelle kotipaikkakunnalle. Tai ehkeivät he yksinkertaisesti ole kiinnostuneita olemaan osana sitä, min- kä me miellämme teekkariyhteisöksi.

Rehtori Pursula ilmaisi TKK NYT -kirjeessä 32/2007 huolensa siitä, ettei opiskelijoilla, internetin suurkuluttajilla, välttämättä ole valmiuksia netissä olevan tiedon moraali- seen ja eettiseen hallintaan. Minä en usko tämän olevan pää- syy ongelmille, vaan enemminkin ongelman voi aiheuttaa se, ettei kaikilla opiskelijoilla ole riittävästi eläviä kontakteja tietokoneen rinnalla.

Tutkimukset ovat osoittaneet, että kun jonot Yliop- pilaiden Terveystieteidenkeskityön (YTHS) Helsingin mielen- terveysosastolla ovat jo normaalistakin useita satoja henki- löitä, erityisesti vuoden loppua kohti jonot senkun kasvavat. Joulupyhät ovat yhdessäolon aikaa ja täytyy myöntää, ettei- vät yksin kamppailuun vietetyt joulupyhät minuakaan hou- kuttaisi.

Muistetaan siis, ettei alle tuhannen teekkariaktiivin ryhmä edusta koko todellista yhteisöämme ja näytetään myös niille "kummallisille" kämppiksille, että välitäm- me.

Tämäkin kiltavuosi lähene loppuaan ja samalla myös oma yli kuuden vuoden kiltakekkulointini al- kaa olla ohi. Tämä aika on ollut aivan mahtavaa, ja toivon muistini säilyvän niin hyvänä, että voin nau- raan kaikille koetuille edesottamuksille vielä vuo- sia. Yksi tämän teekkariyhteisön hienouksista on se, että yhdessä saamme aikaan niin monia huikeita asioita. Kaikkien kanssa ei tarvitse olla parhaita ystäviä, mutta jokaisen voi ottaa mu- kaan puuhasteluun.

Kiitos siitä ja anteeksi. Sniff.

WFXQ

Teksti: Jyrki Luukko

Kuvat: Jyrki Luukko ja Viljami Aittomäki

Warjofxq on niiden vanhempien tieteenharjoittajien perinne, jotka eivät syystä tai toisesta ole vielä kasvaneet ulos fuksivuodestaan. Normaalisti warjoilijat ovat varanneet paikat fxq-laivalta ja tulleet samalla laivalla takaisin FXQ:n jatkaessa matkaa läntisessä kuningaskunnassa. Tänä vuonna muun muassa Super-WFXQ:kin nimetty reissu kokosi mukaansa kahdeksan teekkaria, jotka kokeilivat niin fyysistä kuin henkistä sietokykyään seuraten FXQ:laisia koko reisin ajan todellisen varjon lailla.

Kello on noin kuusi perjantai-aamuna. Olemme noin tunti sitten saapuneet Tukholman satamaan. Ympyrän muodossa olevien penkkien keskellä on taideteos, jonka esikuvaa osasimme vain arvailla. Viimeinenkin ryhmämme jäsen on vaipunut haalarissaan makuuasentoon sataman pehmeille penkeille. Jannenkin vuorokauden aikaan nähden varsin runsas puhepajatso on viimeinkin tyhjentynyt ja aamun hiljaisuus koittaa myös Tukholman satamaan. Aamu sekä sitä edeltänyt ilta ja yö ovat tehneet minuun vaikutuksen: päättän ikuistaa matkan huipentumat kirjoittamalla Sössöön. Kaivan haalareistani kuulakärkikynän ja alan raapustella Tallink-Siljan tilausvahvistuksen kääntöpuolelle otteita edellisten tuntien tapahtumista tai ainakin sen mitä niistä muistan. Lopulta väsymys vie voiton ja vaivun itsekin unen maille Tukholman sataman penkille.

Torstaina 10.10.2007 klo 15:05, Helsingin rautatieasema. Juna nytkähtää liikkeelle. Ilmassa on huolettomuutta sekä pientä jännitystä. Matkaeväänä on yhteensä kolmisenkymmentä juustohampurilaista, aseman lähistöllä jaettuja vitamiinimehujä ja yksi banaani. Kaikille on myös otettu Alkosta viinakortit alkoholinkulutuksen tarkasteluun. Henri on lisäksi saanut TKK:n avoimien ovien päiväiltä mukaan lasikuituisen harjanvarren. Ensimmäinen huomautus kanssamatkusta-

Vilpun
mainiosta aloitteesta
kokosimme kaljalaatikkaa, lasikuituista harjanvarttamme sekä ilmastointiteippiä hyväksi käyttäen kuokan, jonka kanssa hiivimme FXQ:n yksityistilaisuuteen ohi laivan työntekijän kuokkimaan, kirjaimellisesti.

jilta
tulee
matkan
puolivälissä.

Eräs nainen toivoo,
että suunnittelisimme killan
poikakalenteria jossakin muualla. Ryhmämme pahoittelee takapenkin idiooteista aiheutuvaa häiriötä ja jää aprikoimaan kyseisen naisen seksuaalista suuntautumista.

Kahden tunnin raiteilla olon jälkeen saamme Turun satamassa ensimmäisen kosketuksen FXQ:uun, jossa meille lisäksi selviää, että laivan määränpää ei kovan tuulen vuoksi olekaan Kapellskär vaan Tukholma. Tieto on toisaalta helpottava, mutta toisaalta pieni pettymys, sillä edellisen päivän googlaamisella saimme ainoastaan selville, että Kapellskäristä ei ole kovin helppoa eikä nopeaa matkustaa julkisilla Tukholmaan. Toisaalta Vilppu uhkaa menevänsä ensin bussilla Kapellskäriin ainoastaan sen vuoksi, että saisi kokea bussimatkan vaihtoineen sieltä takaisin Tukholmaan. Satamassa myös käy ilmi, ettei lasikuituinen harjanvarsi kestä edes Nooran keinumista kahden teekkarin

Allekirjoittaneen unisaldo:

1. vuorokausi: 1h laivan punkassa sekä 3h Tukholman sataman penkeillä
2. vuorokausi: 2h Tukholman sataman ulkopuolella, 30min sataman kahvilassa pöytään nojaten sekä 3h laivan hytin lattialla
3. vuorokausi: Otaniemessä vieraspatjalla omassa huoneessa (sänkyyn nukahtaneiden tuttavien vuoksi)

pi-
täessä

harjanvartta vaaka-
tasossa. Tämä ei kuitenkaan näppärää teek-
karia sen kummemmin hämmennä: pian
harjanvarsi on taas koossa ilmastointiteipin
avustuksella. Onpa harjanvarteen saatu sa-
malla kiinni myös taskulamppu.

Laivaan päästyämme alkaa seu-
rueemme pian tax freestä hankittujen ko-
kousjuomien avustuksella suunnittelemaan
piparipeliä. Pelissä saa pisteitä sitä mukaan,
mitä läheisempään kontaktiin vastakkaista
sukupuolta onnistuu pääsemään. Lisäpistei-
tä tulee muun muassa iästä, rodusta, kunin-
kaallisista, mutta myös litsareista sekä laivan
putkasta. Lisäksi tutuista henkilöistä tulee
miinuspisteitä. Piparipeli on herrasmieslaji,
joten pisteiden lasku perustuu kilpailijoi-
den rehellisyyteen. Alkoholin rohkaisemana
otammekin loppumatkan ajaksi [OSA KAP-
PALEESTA JÄTETÄÄN JULKAISEMATTI RUOT-
SIN KUNINGASKUNNAN PAINOSTUKSESTA]
Kaikkiaan WFXQ onnistuu yön aikana edus-
tamaan varsin mallikelpoisesti, sillä kuulema-
ni mukaan eräät nimeltä mainitsemattomat
Janne ja Henri, ovat saaneet palautetta, jossa
heitä hävetään koko ihmiskunnan puolesta.
WFXQ pyytää anteeksi ihmiskunnalta, mitä
ikinä lieneekään tapahtunut.

Seuraavana aamuna kello 05:00
Laivan saapuessa Tukholman satamaan mat-
kaseuruettamme tullaan hätistelemään hy-
tistämme pariinkin otteeseen. Ehtii eräs siivo-
ja laivapoliiseillakin uhata, kun Janne pienen
leikkimielisen kamppailun seurauksena heittää

Hen-
rin vuo-
de vaate-
kärriä päin.

Ensimmäisen, muttei
suinkaan viimeisen koske-

tuksen Tukholman julkisiin kulkuvälineisiin
Henri tekee maihinnousuputkessa Jannen
taklatessa hänet matkatavaroille tarkoitet-
tuun liukuhintaan. Kyseisen kokeen perus-
teella tällainen liukuhinna sopii melko hyvin
myös alkoholin vaikutuksen alaisen teek-
karin kuljettamiseen. FXQ:n jatkaessa lähes
välittömästi bussiinsa warjo päättää jäädä
odottamaan lämpimämpiä ja aurinkoisem-
pia kelejä. Lomamatkallehan tänne on tultu.
Kolmen tunnin nokosten, julkisella paikalla
suoritetun vaatteiden vaihtamisen, sataman
vessassa toimitettujen aamutoimien sekä
lukuisten kirosanojen jälkeen seurueem-
me päättää lähteä saalistamaan piparipelin
pisteitä. Tähtäimessä ovat erityisesti kunin-
kaalliset. Ensimmäisenä on kuitenkin saatava jostain
aamupalaa.

Pelkoa, kauhua ja hauskuutta pai-
kallisissa aiheuttaen ryhmämme vaeltaa
aikansa päätyen lopulta aina niin tuttavalli-
selle Sergelin torille, jossa suoritamme mat-
kamme ensimmäisen excursion. WarjoFXQ:n
excursio seuraa tiukasti esikuvansa excursi-
on esimerkkiä. Excu nimittäin painottuu erit-
tään suureksi osin ruokailun ympärille. Kun
hampurilaiset on saatu naamariin, alamme
suorittamaan erittäin hankalaksi osoittau-
tunutta tissikorttien metsästystä. Systembolagetin
suuntautunut toinen excursionimme on hie-
man ensimmäistä excursiota asiapainottei-
sempi, sillä liikkeessä on jaossa alkoholin-
vastaista propagandaa levittäviä vihkoja.

Tissikorttien tai eroottisten korttien, kuten
nuorilta naisilta kysyessä asian ilmaisemme,
tarjonta ei todellakaan vastannut kysyntää,
joten lopulta päädyimme lähettämään kiltta-
huoneellemme teipillä koossa pysyvän kor-
tin.

Suorittamamme puolueettoman
sekä erittäin laajan ja kattavan katugallup-
pimme mukaan Ruotsista saa ostettua paris-
toja ainoastaan yhdestä paikasta: Hemskö-
pistä. Liikkeen nimellä on mielenkiintoinen
taipumus muuttua tarpeeksi monta kertaa
toistettuna römpäksi, mikä tosin saattaa
johtua enemmän määrin testin koehenki-
löistä. Kauppareissun jälkeen osittain väsy-
myksestä sekä erään uimareissun näkemisen
väliin jäämisen vaikutuksesta ryhmämme
vaipuu pieneen alakuloon, jonka seuraukse-
na warjoilijoiden päihin nousee jo ajatuksia
lähtemisestä takaisin kotiin samana päivänä.
Onneksi lippujen vaihtaminen osoittautuu
niin kalliiksi ja hankalaksi operaatioksi, että
ryhmällemme ei ole muuta vaihtoehtoa
kuin nauttia masennukseensa laivalta ostet-
tuja tuliaisia. Pitkähköksi venyneen pizzeri-
areissun jälkeen rohkaisemme mielemme ja
otamme paikallisen kontaktimme opastuk-
sella suunnan kohti FXQ:laisten majapaik-
kaa. Välietappeina toimivat Humalapuisto,
paikallinen kioskki sekä rautatieaseman ase-
matunneli. Humalapuistoa kunnioitamme
asiaan kuuluvalla tavalla, jonka seurauksena
huumorin taso laskee entisestään.

Välietappien klimaksina on kui-
tenkin asematunneli, jossa vietämme laatu-
aikaa noin neljä tuntia. Aikaa saamme ku-
lutettua muun muassa modifioimalla TKK:n
abi-infossa jaettuja postikortteja sekä jaka-
malla niitä lähes viattomille ohikulkijoille.
Postikorttien jaossa kunnostautuu erityisesti
Henri jakamalla postikortteja muun muassa
moonwalkkaamalla sekä silmät sidottuna.
Yksi korteista tuli jopa perille, vieläpä ilman
postimaksua. (Lehden tason ylläpitämiseksi
emme julkaise tässä kortin sanomaa, mutta
kortti on edelleen luettavissa kiltahuoneel-
la.) Aikaa kuluu myöskin koko ajan mukana
kulkeneen lasikuituisen harjanvarren mo-
difointiin. Matkan alkuvaiheessa kahtia ja-
kaantuneet harjanvarren osat ristitään Herra
Gandalfin sauvaksi sekä Apu-Frodon apu-
kepiksi. Herra Gandalfin sauvaa kutsuttiin
myös varren materiaalien sekä valmistajan
mukaisesti Pikku-SINin lasikuitu"varreksi",
josta myöhemmin tuli menestyksekkään
vaaliliiton nimi kiltamme valtuustoon.

Lopulta puolilta öin meidät toivotaan tervetulleiksi jatkoille FXQ:n lämpimään majapaikkaan. Lämmin vastaanotto ei kuitenkaan estä kolmea ryhmämme jäsentä lähtemästä Tukholman yöelämään pian saapumisemme jälkeen. Yöllisistä seikkailuitamme julkaistakoon kuitenkin ainoastaan seuraavaa:

–Janne havaitsee, ettei aterian tilauksen tekemistä hampurilaisravintolassa kannata jättää kiltamme ulkotoimikunnan edustajan varaan.

–Baarien huomattavan aikaisen sulkeutumisajan vuoksi edessä on kahden tunnin odottelu nollakelissä Tukholman sataman ulkopuolella. Odottelu sujuu puolen tunnin sykleissä. 30 minuutin välein ruumiinlämpö laskee siinä määrin, että lähdemme keräämään lämpöä kävelemällä sataman lähistöllä. Odottelu kuitenkin palkitaan vaikka satama avataankin 4 pitkää minuuttia myöhässä.

Lauantaiaamun paluumatka alkaa varsin hiljaisesti sekä FXQ:n että WFXQ:n edustajien kehrätessä pitkin laivaa vailla tietämystä kukin parhaimmassa mahdollisessa paikassa. Allekirjoittaneen kohdalla tämä tarkoittaa hytin lattiaa. Paluumatkaa varjostaa hieman väsynyt tunnelma. Iltaa kohden sekoilu kuitenkin jälleen yltyy. Otaniemessä FXQ sai vähintäänkin arvoisensa jatkot, kun jatkot järjestettiin legendaarisessa Joutomiesten bilesolussa.

PS. Kyseinen bilepäätty on hiljattain remontoitu uuteen loistonsa. Tutkimusten mukaan Joutomiehet saavat muun muassa uuden äänentoistolaitteistonsa sekä uusitun baaritiskinsä avulla bileisiin paljon enemmän tunnelmaa kuin BY.

Ja ne piparipelin tulokset. Pelin voitti nollatuloksella, sillä moni vaipui pisteissä miinuksille lähinnä tuttujen kähmimisen vaikutuksesta. Henri jäi omien sanojensa mukaan nolville, jonka perusteella hän olisi pelin voittaja. Tosin tunturipöllöt kertoivat, että Henrillä olisi ollut useitakin pisteidenkeruumahdollisuuksia, jotka hän kuitenkin kieltää.

Matkalla mukana olleet:

Airaksinen, Janne	Luukko, Jyrki
Aittomäki, Viljami	Junni, Heikki
Haukkovaara, Henri	Tujunen, Noora
Lindblom, Henrik	Wallenius, Aleks

Kyseinen postikortti saapui kiltahuoneelle ja on siellä edelleen luettavissa.

Kirjoitus on omistettu Herra Gandalfin sauvalle sekä Apu-Frodon apukepille, jotka eivät selviytyneet koettelemuksesta takaisin, vaan urhoollisesti uhrautuivat WFXQ:n puolesta jään lauantaiaamuna 13.10.2007 kello 02:00 ja 04:00 välisenä aikana makaamaan elottomana Tukholman metroaseman roskiksiin.

Sammakot

FXQ:lla kuultua:

Vilppu buffetissa, jonka jälkeen FXQ:n meni laivan saunaosastolle: "Mä meen pissalle. Tuuttekste uimaan?"

Henri Jannelle menomatalla laivassa: "Älä oo tollanen. Älä v**tu oo tollanen."

Janne metrossa: "Mennään tonne istuun, tuolla on joku yksinäinen nainen."

Nainen metrossa, jonka viereen Janne ja Henri istuutuivat: "Puhun muuten suomea. Te haisette pahalle."

Janne lainaa Jari (S)porttilaa: "What you think the next happen now?"

Janne kertoo oppimaansa: "On olemassa kahdenlaista sähköä. Plus-sähkö, joka menee uuniin sekä miinus-sähkö, joka menee jääkaappiin."

Henri tyttöjen tullessa juttelemaan: "I don't speak."

Miks kaikki täyttää just tänä vuonna vuosia?

-Tiedotusmestari hallituksen kokouksessa.

Kyllä me ollaan ihan vakavissaan yhdessä. SIKV oletteko vakavissaan järkkäämässä Po-Taa yhdessä, etkä sinä yksin? Markolle Terosta.

"(tos on tota kovaa), mä tykkään kovasta" Varpu ulkositseillä klo 21.48 smökki

"Laitanks mä vain laitaks sä?" -Opintomestari hovimestarilta, johon hovimestari: "Mä oon hyvä tunkemaan pieniä asioita isoihin asioihin."

Hovimestari kehuu panotaitojaan.. Ulkomestari kysyy hovimestarilta: "Tulitko nyt tänne panemaan ku et pannu lähtiessä." "Tulin tänne panemaan ku ei se tullukkaan."

Tiedotustoimikunta - Kun tiedottaminen epäonnistuu

Teksti: Janne Holm

Kuvat: Olli Laine

Tiedottaminen on varmaankin teille kaikille kovin tuttu käsite. Uskoisin että vieläkin tunnetumpi uskomus on että tiedotus kusee. Aina. Poikkeuksetta. Rakas toimikuntamme haluaa toki kunnioittaa perinteitä ja vaalia tätä universaalinakin pidettyä totuutta. Lapsikin jo tietää että tappion määrä on vakio eikä epäonnistumista voi estää. Aina häviää. Valitettavasti olemme kuitenkin tänä vuonna epäonnistuneet epäonnistumisessa ja häpeämme tekoamme suuresti.

Siksi haluammekin nyt korjata virheemme ja palauttaa uskon luonnon lakeihin ja maailmankaikkeuteen. Älkää peljätkö, kyllä mekin osaamme epäonnistua. Vaikka sitten myyntikaappiin tai kahvinkeittimeen.

Jussi ei vaan osaa haloped-riippareihin

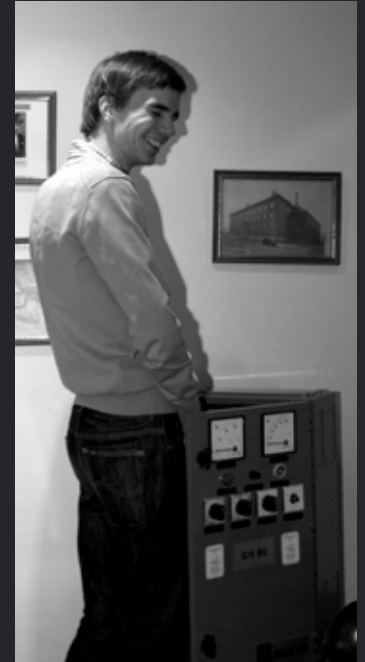
Olli on perinteinen epäonnistuja

Janne yrittää keittää kahvia ja epäonnistuu siinä pahasti

Joel epäonnistuu myyntikaappiin

Jori ei vain onnistu kuulalaakerikoneeseen

Historiantutkijan turinoita

Teksti: Antti Mattila

Kuva: Silja Tirronen

Tervehdys pitkästä aikaa! Ei ole tullut kirjoiteltua kun ei ole oikeastaan ollut hirveästi asiaakaan. Kun vuosi lähenee vääjäämättä loppuaan niin voisin valaista hieman tilannetta killan historiantutkimuksen saralla.

Keväällä jalostunut idea videoita kilta-aktiivien tarinoita oli tarkoitus polkaista syksyllä käyntiin. Tarkoituksenani oli keskittyä enemmän tähän projektiin fuksikapteenin virkani päätyttyä, töissä nautitun kesän jälkeen. Syksyn alkua tuli ja meni. Keskusteluja käytiin ja sain muutaman vanhan kilta-aktiivin nimen joita suositeltiin kertomaan hieman killan 90-luvun ja 2000-luvun alun tapahtumista.

Marraskuussa sain sovittua ajan ensimmäisen uhrin kanssa, mutta hän ilmoittikin hetkeä ennen suunniteltua tapaamista, että oli unohtanut koko homman. Ossin kanssa olimme roudanneet jo kuvausvälineistön killan SIKari-huoneelle ja ajattelin, että kyllä tässä nyt joku haastattelu pitää saada aikaan. Tarkoituksena oli ensimmäisessä haastattelussa kokeilla miten homma toimii käytännössä. IT-termin kyseessä oli "Proof of Concept". Koska samoihin aikoihin oli killan alumni-järjestön, Sklubin, kokous, päätin lähteä väijymään sinne sopivaa henkilöä. Vanhempia aktiiveja en sieltä mukaani saanut. Vetosivat mm. kiireisiin, mutta onneksi oma fuksikapteenini (2002) Miika Melama suostui haastateltavaksi.

Ossin hankkiman kohdevalaisimen loisteessa aloitimme sitten nauhoitukset. Miikalle jäi hyvin vähän aikaa miettiä etukäteen mitä tulisi mahdollisesti puhumaan. Joitain ideoita kuitenkin oli ilmoilla. Nauhoitus meni ainakin omasta mielestäni hyvin ja Miikalta tuli oikein mielenkiintoista tarinoita. Materiaali on varmasti arvokasta ja samalla saatiin todettua, että konsepti toimii. Tietysti riippuu hieman henkilöstä miten tarina kulkee, mutta ainakin Miikalta se onnistui hienosti. Suurkiitokset Miikalle ja Ossille avusta! Materiaali pitää vielä siirtää esim. OUBS:lla myös sähköiseen muotoon. Nauhoituksessa käytetty miniDV-nauha säilyy kyllä itsessään varmaankin hyvin.

Sklubin kokouksessa ehdotettiin, että killan vanhoilta puheenjohtajilta kysyttäisiin mitkä ovat tärkeitä asioita edellisestä historiikista (1996) eteenpäin. Tästä voitaisiin muodostaa keskusteluun hieman aikajanaa ja ihmiset voisivat muistella hieman etukäteen mitä näistä voisivat puhua. Esimerkkinä käytettiin mm. killan rekisteröitymistä yhdistykseksi ja kiltahuoneen remonttia. Nauhoitettavaan tarinointituokioon voisi kutsua myös muutaman samaa aikakautta edustavan vanhan aktiivin kerralla keskustelun aikaan saamiseksi. Tämä kuulosti hyvältä ja aionkin killan tämän vuoden puheenjohtajan Ollin ja ensi vuoden puheenjohtajan Markon avulla viedä asiaa eteenpäin.

Toisena sivujuonteena pääsin vihdoin käymään TKY:n arkistolla ja tutkimaan siellä olevaa SIK:n materiaalia. Keskustelin samalla TKY:n arkistonhoitaja Tiina Metson kanssa. Tiinalta tuli historiaprojektiin liittyen mielenkiintoisia kommentteja. Hänellä on varmasti kosolti historiantutkimiseen liittyvää ammattitaitoa. Itse arkistossa oli SIK:lle varattu parin metrin levyinen ja huoneen korkuinen arkistohyllyn osa. Se oli täynnä mappeja, jotka sisälsivät mm. hallituksen pöytäkirjoja, killan lähettämiä ja vastaanottamia kirjeitä, fuksioppaita ja muuta sekalaista. Näitä löytyi ihan killan syntyajoilta asti. Materiaali loppui 90-luvun alkuun. Tästä eteenpäin esim. hallituksen pöytäkirjat löytyvätkin sitten killan varastolta. Vanhemmat niistä voitaisiin varmaankin siirtää TKY:n arkistoon.

Vuoden ollessa pulkassa loppuu historiantutkijan toimikauteni. Jatkan projektissa mielelläni mukana, mutta en virallisella nimikkeellä. Toivottavasti Marko löytäisi projektiin mukaan muitakin kiinnostuneita... Jos satut tämän tekstin lukemaan ja sinulla on haluja tulla joskus tarinoimaan killassa tapahtuneista asioista, niin ota ihmeessä yhteyttä minuun: mattila.antti(ät)iki.fi

Ändi kiittää, pyytää anteeksi ja kiittää...

Opintotoimikunnan vuosi - kertomus siitä, mihin kaikkeen opintotoimikunnassa voi joutua

Teksti: Henna Vepsäläinen

Opintotoimikunta on puuhastellut koko vuoden mitä mielenkiintoisimpien opintoasioihin liittyvien tehtävien parissa. On aika kerrata, mitä kaikkea vuoden aikana onkaan tapahtunut opintorintamalla.

Alkuvuosi - tyyntä myrskyn edellä

Alkuvuodesta opintotoimikunta tutustui toisiinsa ja tehtäviinsä. Vuosi pyöräytettiin toden teolla käyntiin haloped-saunan merkeissä heti tammikuussa. Sekä saunaillassa että myöhemmin järjestetyillä haloped-sitseillä uudet ja vanhat halopedit pääsivät tutustumaan toisiinsa ja keskustelemaan mieltä askarruttavista kysymyksistä. Sitseille saatiin vieraaksi myös oltermanni Heikki Hämmäinen. Laskiaisena opintotoimikunta testasi kaakaonkeittotaitojaan ja tarjoili kylmyyttä uhmaaville kiltalaisille minttukaakaota Ulliksellä.

Keväällä opintotoimikunta myös esitteli uuden tapahtumakonseptin: fysiikan välikoekertauksen. Fysiikan assarina toimiva opintokisälli Juha Västi järjesti suuren suosion saavuttaneen välikoekertauksen juuri ennen Fysiikka II -kurssin ensimmäistä välikoetta, ja todettiin, että näitä tapahtumia kannattaa järjestää uudelleenkin. Alkuvuoden aikana myös ensimmäiset SIK:n tentit saatiin siirrettyä uuteen tenttiarkistoon.

Kevät - Tiedekunta? Laitos?

Keväällä innovaatioyliopistohankkeen myötä pöytään pamahti jymy-yllätys: TKK:n osastoja ollaan ajamassa alas, ja tilalle saadaan yliopistomaiseen tapaan tiedekuntia ja laitoksia. Sekä opintotoimikunta ja hallitus että halopedit miettivät kantojaan tiedekuntiin, ja saatiin aikaan kannanotto AS-, T- ja S-osastot yhdistävän tiedekunnan puolesta.

Kevään aikana palauteryhmiä järjestettiin kolme kappaletta, ja ne keräsivät vaihtelevan määrän osallistujia. Fysiikan välikoekertaus ennen toista välikoetta sen sijaan oli jälleen menestys. Peruskoulujen kahdeksaluokkalaiset saapuivat opintotoimikunnan vieraiksi Energiaa Uudellamaalla -projektin puitteissa, ja opintotoimikunta sekä erinäiset avustajat tekivät suuren työn kierrättäessään oppilaita osastolla yhteensä kahdeksana päivänä. Kun Wappu päätettiin järjestää, opintotoimikunta suuntasi pitkäripaiseen ja kestitsi kiltalaisia kuohuviinillä Wappuaattona.

Kesä - Opintotoimikunta lomailee

Kesällä opintotoimikunta vietti ansaittua kesälomaa. Kesän lähestyessä loppuaan, opintotoimikunta ei kuitenkaan pystynyt pitämään näppejään erossa pikku puuhastelusta, vaan kokoontui Tohtori Krabolan telekineettiseen testilaboratorioon suunnittelemaan syksyä ja erityisesti heti syksyn alussa järjestettäviä kirjamarkkinoita. Suunnittelutyö oli ansiokasta, ja opintotoimikunta palkitsi itsensä erinäisillä Trip-pohjaisilla juomilla.

Syksy - Takaisin sorvin ääreen

Kirjamarkkinat keräsivät suuren yleisön ja etenkin fuksien kaipaamat matematiikan ja fysiikan kurssien kirjat suorastaan riistettiin käsistä. Halopedit kokoontuivat saunomaan uudemman kerran syksyllä, ja tällä kertaa keskustelu pyöri luonnollisesti tiedekunta-asoiden ympärillä. Tiedekunnat laitettiin vielä kerran uusiksi, ja tuloksena ei ollutkaan sitä toivottua ICT-tiedekuntaa.

Fysiikan välikoekertaukset keräsivät yleisöä myös uusista fukseista, joten toivottavasti välikoekertaukset ovat tulleet jäädäkseen. Uusien halopedien rekrytointi osoittautui haastavaksi, muttei mahdolliseksi tehtäväksi, sillä uuden hallinnon opiskelijaedustajien määrä ja sijoittelu on vielä osittain hämärän peitossa. Syksyn aikana jännitettiin myös, osuuko auditointi (sisäisten laadunvarmistusjärjestelmien toiminnan tarkasteleminen) sähköosastolle. Ei osunut.

Syksyllä uutena tapahtumakonseptina lanseerattiin opintosauna, johon olivat tervetulleita kaikki opiskelijat ja osaston henkilökunta. Kumpaakin ryhmää saatiin paikalle mukavasti, ja keskustelu oli hedelmällistä. Myös innovaatioyliopistoihminen bingo osoittautui hauskaksi.

Opintotoimikunnan tehtävät eivät suinkaan ole vielä lopussa, vaan tulossa on vielä tämän vuoden puolella palauteryhmiä ja fysiikan välikoekertaus ennen toista välikoetta. Myös ensi vuoden kuvioita on syytä pohtia, joten lomailemaan ei voi vielä alkaa. Opintotoimikunta haluaa kiittää koko vuodesta ennen kaikkea kiltalaisia, mutta erityisesti halopedeja, jotka ovat paneutuneet tiedekunta-uudistukseen uskomattomalla tarmolla sekä HTMK:ta, joka on urhoollisesti avustanut erinäisten saunailtojen ja sitsien järjestelyissä. Onnea ja menestystä ensi vuoden toimijoille!

Skipoli

Teksti: Juuso Parkkinen

Kuvat: Ari Partinen

Skipolin kausi aukeaa perinteisesti Rantasaunalla.

On vasta lokakuu, mutta Rantsulla heitetään jo völtejä ja reilataan lumilaudalla. Mistä on kyse? Entä kutkuttaisiko puuterin pölyttely vaihteeksi kunnon mäissä, mutta et tiedä mistä löydät parhaat mestat ja laskukaverit? Vastauksen molempiin antaa Skipoli, teekkarien hiihtoseura. Sössö pureutui yhdistyksen saloihin haastatteleamalla puheenjohtaja Sannaa.

Miksi skipoli on olemassa?

Skipoli on hiihtoseura, joka yhdistää samanhenkisiä alamäkiurheilusta kiinnostuneita. Sen olemassa olo perustuu mäenlaskuun tyylistä ja taidoista riippumatta. Skipoli on myös ennen kaikkea hiihtoseuraa, ylä- ja alamäkiä hyvässä seurassa.

Miten skipoli laskee?

Skipoli laskee kovaa, nautiskellen, korkealta, matalammalta, läppätuntumalla, mutta ennen kaikkea tyylillä ja hyvässä seurassa. Kauden aikana kierretään niin Etelä-Suomen keskukset kuin pohjoisemmatkin rinteet. Skipoli laskee vähintään kaksi viikkoa kaudesta Alpeilla, mutta jäseniä on nähty myös Pohjois-Amerikan ja Uuden-Seelannin lumilla.

Mitä muuta skipoli tekee?

Skipolin kausi avataan jo lokakuussa Rantasaunalla. Lunta on ollut takuuvarmasti joka vuosi. Välineitä voi huoltaa yhdistyksen huoltotilalla. Tänä vuonna pyörähti käyntiin ensimmäinen Skipolin kuvauskerho, jonka satoa voi ihailla toukokuussa valokuvauskilpailun ratkettua. Marraskuun lopussa Skipoli suunntaa viikonlopuksi ensilumille Rukalle. Ennen joulua järjestetään vielä lumiturvallisuuskurssi ja pikkujouluillaan. Vuoden vaihteen jälkeen Skipoli matkaa kahdeksi viikoksi Alppien rinteille, ensi tammikuussa kohteena on Sveitsin Zinal. Kevättalvella hiotaan taitoja hiihtokoulussa ja lasketaan yhdessä hiihtopäivänä Vihdissä. Perinteisen Huoltotilan Wapun jälkeen toukokuussa kokoonnutaan muistelemaan menneen talven lumia ja kaatamaan kausi.

Miksi skipoliin kannattaa kuulua?

Skipolista löytyy parasta laskuseuraa niin jäiseen Talman parkkiin kuin kaukaisimmallekin puuterikentälle Intiaan. Jäsenmaksun maksaneita jäseniä on noin 250, joten samanhenkisiä tyyppejä löytyy varmasti ja uusia kavereita saa ihan huomamatta. Skipolin jäsenenä on oikeutettu alennettuihin hissilippuihin, tuotealennuksiin useissa liikkeissä sekä osallistumaan halvoille ja hauskoille matkoille.

Lopuksi on pakko kysyä tulevaan huippuyliopistoon liittyen että miten huippu saavutetaan ja jääkö Skipoli KySkin jalkoihin?

Huipun saavuttaminen on sinnikään ja kovan työn tulosta. Skipoli on suuren haasteen edessä, mutta varustautuminen on aloitettu ajoissa ja Skipoli onkin jo hyvässä nousussa. Riittävästä nestetankkauksesta on huolehdittu useampaan otteeseen syksyn mittaan ja samalla on pidetty joukon yhteishenkeä yllä. KySkin turnauskestävyys on tunnetusti Skipolia parempi. Mäessä sen vastus on kuitenkin heikohko vähäisen osanottajamäärän vuoksi. Myös Skipolin harjoittelumahdollisuudet ovat hyvien yhteistyökumppaneiden ansiosta paremmat. Näkisin siis, että KySkin uhka on so last season!

Sössö testaa - ykkönen vai kakkonen?

Teksti: Lennart Sandström

Kolmoskaljan hallitsemassa olutmaailmassa on helppo unohtaa että sille löytyy kevyempiäkin malleja. Pari kesää sitten jollakin terassilla huomasin ykkösoluen toimivan hyvin janonsamuttimena, ja aloin listata sen hyviä puolia. Kesä '06 oli pitkä kuuma kesä, terassilla tuli istuttua tiuhaan ja janojuomia juotua. Kolmosolutta juomalla tulee kaljamaha, sen ovat äitini ja eksäni minulle kertoneet. Mutta ykkösoluessahan on paljon vähemmän kaloreita, sillä suorastaan hoikentuu! Sen sijaan se on huomattavasti halvempaa kuin kolmonen, eikä lompakon siis tarvitse hoikentua. Jos on autolla liikenteessä, ykkösolut on siitakin hyvä vaihtoehto että sillä pystyy sammuttamaan janoa lähes tuplasti suuremmissa määrissä kuin kolmoskaljalla, silti pysyen ajokunnossa. Minulle on annettu myös kertoa että ykköskalja olisi gluteenitonta. En tiedä miten se voisi olla mahdollista, samasta ohramaltaasta kun sekin on tehtävä, mutta jos siinä on edes pienemmät määrät gluteenia sopii se keliaakikoille, ja sehän hyvä uutinen onkin. Jos siirtyisin ykkösolueseen pysyvästi, toisi se myös mukanaan melko näppärän asian bileissä - tietäisin nimittäin aina mikä olut on minun, olettaen ettei ykköskaljagospelini leviä. Ja tuskin se leviääkään, sillä vaikka listaisin tuhansia hyviä asioita ykkösoluesta, ei mikään poista sitä tosiasiaa että ykkösolut maistuu korkeintaan poron kuselle. Kyllä se siis kakkoseksi jää.

Päätoimittaja

Pekko Ahtiainen

TALVI-ILTAIN TUMMENTUESSA

Katselin maisemaa parvekkeeltani. Vasta satanut lumi peittää maan. Tikkakoskella on hiljaista. Ei väsyä yhtään vaikka kello lähenee kolmea. Aamulla alkaa viimeviikkoisen harjoituksen purku. Taistelimme koko viikon koulutuskeskuksen kellarissa karttojen äärellä ja simuloimme mielissämme ilmahyökkäyksen tuhoja, juoksevia lääkintämiehiä ja palavia kuorma-autoja. Annoin kuvitellulle raivaajapioneerikomppanialle käskyn raivata huoltopataljoonan alue siroteamiinoitteesta. Pääsin toimimaan pataljoonapuseerinakin. Olipahan viikko. Kuolin kolme kertaa. Kartalla. Matriisien pyörittely on mammanpoikien hommaa ja wlan- tekniikat on nössöille.

Mitä jos katselin parvekkeeltani Laajalahdelle? Eipä tämä opiskelu nyt niin kauheaa olekaan. Ihan itse täällä sisäoppilaitoksessakin on joutunut pitämään huolta omista opinnoistaan. Laskarit on itse laskettava vaikka kuinka sisäoppilaitos onkin. Ja jos vain mahdollista, niin opintopisteet tuntuvat olevan MpKK:lla vielä tiukemmassa kuin TKK:lla. 1 opintopiste kun yleensä sisältää sen 27 tuntia lähiopetusta, jonka lisäksi tehdään vielä verkkoharjoitukset ja kotitehtävät, reflektoidaan oppimistilanteita ja kirjoitetaan oppimispäiväkirjaa. Ja jos kekkerit sattuvat olemaan juuri ennen tenttiä, niin sittenhän ovat. Uutta tenttiä ei järjestetäkään kahden kuukauden päästä uudestaan.

Ilmasotakouluvaihe päättyy viikon kuluttua ja muutamme takaisin Santahaminaan. En oikein tiedä mitä ajatella. Santahaminaan päästyämme alkaa kandityön tekeminen. Sain pääaineekseni sotatekniikan. En ole ihan kokonaan myynyt sieluani, joku tekniikassa viehättää vielä.

Minulla on ikävä. Ikävä Otaniemeen.

Allekirjoittaja
Kadetti

Jukka Pajula

JAKELU

Sössötoimikunta/SIK

TIEDOKSI

Teknillisen Korkeakoulun Sähköinsinööriilta ry

1/JPa

Tutkimusretkellä Skinnarilan syövereissä

Teksti: Janne Lahdenperä

Kiltalaistemme keskuudessa oli jo pitkään huhuttu että Kaakkois-Suomen teekkariheimot aikoivat järjestää tänä syksynä kaikkien Suomen sähköteekkareiden yhteisen voimanmittelön. Näin ollen kunnioitettu ulkomestariimme päätti kutsua kokoon tutkimusretkikunnan, jonka tarkoituksena olisi käydä tarkastamassa näiden huhujen todenperäisyys. Matkaan ilmoittautuikin viitisentoista urheaa nuorukaista, jotka vaaroja kaihtamatta olivat päättäneet lähteä matkalle, jolta takaisin palaaminen ei todellakaan ollut itsestäänselvyys. Itse suostuin mukaan oppaaksi, sillä olinhan ainoa meistä, joka oli viettänyt pitkiä aikoja lappeen Rannan perämetsiä samoten.

Olenkin seuraavaan matkapäiväkirjaani koettanut kuvaila retkikuntamme vaiheita pääpiirteittäin. Huomioikaa että kirjoituksessa esiintyvät aikamääreet ovat hyvin viitteellisiä, sillä onnistuin useaan otteeseen kadottamaan ajantajuni (ja kelloni).

Torstai 22.11.2007

kello 9.57

Retkikuntamme on kokoontunut rautatieasemalle ja on juuri nousemassa meitä kuljettavan vaunun kyytiin. Yleinen tunnelma on vielä tässä vaiheessa perin hilpeä, kukaan ei oikein taida tajuta mitä tulee paikan päällä kohtaamaan. Onneksi kaikki näyttävät kuitenkin varustautuneen asianmukaisesti lämpimiin vaatteisiin, toivottavasti he ovat myös muistaneet varautua matkan rasitukseen riittävällä nestetankkauksella. Vilkuilen vielä hetken ympärilläni, mutta en näe ulkomestariamme missään, saan kuitenkin pian kuulla että hän on mennyt paikalle tamperealaisten matkassa ja on meitä vastassa kun pääsemme perille. Onkin ihan viisasta lähettää joku etukäteen paikalle tiedustelemaan tilannetta.

12.22

Junamatkamme sujuu ilman mainittavia kommelluksia. Poistuessamme junasta asemalaiturille, huomaan selkeän muutoksen monen matkakumppanini olemuksessa. Poissa ovat alkumatkan iloisuus ja rentous, suurin osa pälyilee ympärilleen jännittyneinä. Joidenkin silmissä ehdin nähdä häivähdyksen epätoivoa, kun heille vihdoin valkenee mihin ovat lähteneet mukaan. Henkaisen syvään ja alan johdattaa joukkoamme bussipysäkille, josta lähtee kyyti kohti lopullista määränpäättämme, Skinnarilaa.

13.17

Lähestyessämme Skinnarilaa, alkavat ihmisasutuksen merkit käydä yhä vähäisemmiksi. Yritän pitää tunnelmaa yllä esittelemällä ikkunoista avautuvia maisemia ja kertomalla kuinka paikan päällä tulee toimia jos aikoo kyetä palaamaan yhtenä kappaleena. Viimein kulkuneuvomme pysähtyy nytkähtäen ja nousemme kyydistä keskelle jumalanhylkäämää korpea. Koska kaikki retkikunnan jäsenet pystyvät vielä kävelemään omin voimin, siirrymme kohti läheistä rakennusta, jonka kellaritilat tulevat toimimaan leiripaikanamme tämän matkan aikana.

Majoitustilaan saavuttuani huomaan että Tampereen lisäksi myös Oululaiset ovat lähettäneet delegaation paikan päälle. Jälleennäkemisen riemu on suuri, olenhan viettänyt aikoinani ikimuistoisia hetkiä pohjoisten heimoveljeni kanssa. Myös ulkomestariimme näyttää selvinneen edellisen illan koettelemuksistaan hengissä ja ehdin vaihtaa pikaisesti kuulumisia hänen kanssaan ennen kuin riennämme aterioimaan.

14.04

Ahdettuamme vatsamme täyteen ravitsevaa ruokaa, jonka alkuperää tuskin kukaan haluaa tietää tarkemmin, meidät ohjataan istumaan samassa rakennuksessa sijaitsevaan auditorioon. Katselen ympärilläni ja huomaan että myös Tampere ja Oulu on saatu kammettua samaan tilaan. Tuskallisen pitkältä tuntuvan odotuksen jälkeen lappeenrantalaisheimojen johtajat saapuvat paikalle, mikä aiheuttaa pientä hälinää ja kuiskuttelua ympäröivässä väkijoukossa. Uhkaavan tuntuinen tilanne laukeaa kumminkin rauhallisesti kun kaikki läsnäolijat toivotetaan tervetulleiksi paikalle.

Saamme tietää että ennen kuin ohjelmassa siirrytään ennalta sovittuun fyysiseen voimamitteluun, halutaan meistä heikoimmat karsia pois parin tunnin kalvosulkeisilla. Onneksi osasin aavistaa tämän etukäteen ja varasin mukaan tarvittavan määrän virvokkeita. Kaikki eivät tainneet tajuta samaa, huomaan retkikuntamme parin nuorimman jäsenen väentelevän tuskissaan.

Ennen luentojen aloittamista lappeenrantalaisilla on meille vielä yksi yllätys. He haluavat hyvän tahdon eleenä palauttaa alkusyksyn ryöstöretkellä haalimansa sotasaaliin takaisin meille. Tämä kiltamme tiedotusmetsurille kuuluva kangaskappale onkin kirjaimellisesti kiertänyt esiteltävänä ympäri Eurooppaa. Otan sovintolahjan kiitollisena vastaan, vaikka hieman ihmettelenkin tätä yllättävää laupeuden osoitusta.

16.32

Meidän osaltamme viimeiset kaksi tuntia sujuivat paremmin kuin olisin osannut toivoa. Vain yksi edustajamme ei kyennyt poistumaan esitystilasta omin jaloin, onneksi reippaita kantajia löytyi. Nyt olemme päässeet takaisin majoitustiloihin ja valmistaudumme siirtymään ulkotiloihin kohtaamaan lappeenrantalaisten meille asettamat haasteet.

19.53

Olen iloinen että retkikuntamme jäsenet ovat pääosin nuoria ja elämäniloa pursuavia. Itseltäni meinasivat paukut loppua kesken tandemhiihdossa, ilmakroketista puhumattakaan. Onneksi tuomaristo oli paikalliseen tapaan erittäin lahjottavissa ja kilpailualueen viereisestä laboratorion saati kisajuomaa pahimpaan hätään.

Nyt olemme onnistuneet raahautumaan takaisin lämpimiin sisätiloihin, eikä kenelläkään mielestäni ole edes näkyviä fyysisiä vaurioita. Henkisistä traumaistahan en tosin voi tietää. Ulkokisällimme palaa tiedusteluretkeltään ja ilmoittaa että sauna on lämmin ja virvokkeet kylmiä. Siispä siirrymme joukolle löylyihin lääkittämään kipeytyneitä lihaksiamme ja odottamaan tuomariston lopullista päätöstä.

22.17.

Kova yrittäminen näköjään palkitaan. Taisteluryhmämme Hyvärinen-Haukkovaara-Västi-Niskanen onnistui vakuuttamaan/voitelemaan tuomariston niin perusteellisesti, että nämä päättivät luovuttaa perinteisen ensimmäistä kertaa käytössä olevan kiertopalkinnon Otaniemen huostaan. Ulkomestariimme kommentoi yllätysvoittoa suurin piirtein seuraavin sanoin: "Kun tarpeeksi väärin tekee, niin sehän menee jo melkein oikein". Toivottavasti komea palkinto saadaan koristamaan kiltahuoneemme seinää ainakin vuoden ajaksi.

Perjantai 23.11.

kello 0.04

Olinkin jo melkein unohtanut miten komealta teekkarihymni kuulostaa kolmella eri tempolla laulettuna. Onneksi meistä kaikista on jo tässä vaiheessa tullut ylimpiä ystäviä keskenämme, eivätkä tällaiset pienet tulokintakysymykset saa enää pientä käsirsyysä pahempaa aikaan.

Tilanteen rauhoittuttua päätämme muutaman muun vielä pystyssä olevan retkikuntamme jäsenen kanssa lähteä tutustumaan paikalliseen yöelämään. Kaappaamme mukaan kourallisen vapaaehtoisia ja seikkailunhaluisia henkilöitä ja suuntaamme rohkeasti kohti yön pimeyttä.

2.15

Saatuaan maksansa täyteen paikallista yöelämää, tiedustelupartiomme palaa melkein täysilukuisena takaisin lähtöpaikkaansa. Onneksi reissu alkaa olla jo niin pitkällä, ettei parista matkalle jääneestä enää tarvitse kovin paljon huolestua.

4.42

Vihdoin ja viimein järjen ääni saavuttaa minutkin ja päätän hetkellisessä mielenhäiriössä että silmäluomieni sisäpinta olisi paljon muuta ympäristöä mielenkiintoisempaa katseltavaa. Ainoana ongelmana on vain että kaikki vapaa tila alkaa olla muiden ihmisten käytössä. Sisäinen MacGyverini kuitenkin herää toimintaan ja onnistun kasaamaan kaikesta käsille saatavasta korotetun lepoalustan.

11.11

Herään hiljaisuuteen, en näe paikalla ketään retkikuntamme edustajaa. Mitä luultavimmin he ovat päättelleet minun olevan jo menetetty tapaus ja lähteneet matkaan ilman minua. Kerään tavarani kasaan ja lähdän etsimään paluukeinoa sivistyksen pariin. Jos luette tätä kirjoitusta uusimmasta Sössöstä, se todennäköisesti tarkoittaa sitä, että pääsin ehjänä takaisin.

ps. ensi vuonna sähköpäivät järjestetään täällä Otaniemessä, pidetään huoli että niistä tulee vähintään yhtä hieno kokemus.

Sössö testaa - Golf

Teksti ja kuvat: Ossi Miikkulainen

Päivä on lämmin, aurinko paistaa ja nurmikkokin on vielä vihreää. Sää on siis mitä parhain tuon herrasmiesmäisen lajin peluuseen. Sössön toimituksen salaisista arkistoista löytyi yksi golf-setti, mutta koska keskiverrolla Sössön lukijalla ei ole kuitenkaan Green cardia (eikä myöskään kellään testaajista), päätimme testata miten sujuu golf Otaniemessä.

Pienten alkukankeuksien jälkeen päädyimme Ossinlammen vieressä olevalle nurmikentällä lyömään muutaman harjoituslyönnin. Kentän havaittiin olevan hieman kuoppainen melko lailla kokonaisuudessaan, joten palloja ei ollut helppo löytää kun ne pomppivat painanteisiin. Putterin kanssa joutui myös käyttämään melkoisesti voimaa että pallon sai liikkumaan yhtään mihinkään.

Muutaman lyönnin jälkeen pelataan tietysti ihan oikeakin peliä. Lapion puuttuessa emme ruvenneet kaivamaan kentälle reikää, mutta sovimme että pelaaja joka osuu pallollaan ojan laidalla olleeseen suurikokoiseen ki-

veen vähemmällä määrällä lyöntejä, olisi voittaja.

Ensimmäisten lyöntien menestys on melko vaihteleva. Toisella pelaajalla asia onnistuu melko hyvin ja pallo päättyy paikkaan, joka on huomattavasti lähtöapistettä lähempänä maalia ja on vielä melko helppo lyödä. Toisella pelaajasta taas lyönti slaissaa melkoisesti ja pallo pomppii ensin hieman asvaltilla ja päätty sitten nojaamaan rakennuksen seinään. Palloa päätetään lähteä lyömään tilanteesta pois putterilla, mikä osoittautuu melko toimivaksi ideaksi. Kolmen lyönnin jälkeen päädyttiin greenille, jonka havaittiin olevan ns. rough. Pallon löytämisessä pöheiköstä meni jokunen hetki.

Lopputuloksena oli yksi kahdeksan lyönnin ja yksi neljän lyönnin suoritus. Tässä vaiheessa kello oli kuitenkin puoli kuusi, joten päätimme vetäytyä teelle miettimään seuraavaa reittiä, kuten aidot herrasmiehet ainakin. Tehetkellä tehtiin seuraavat havainnot: mailat olivat huomattavan mutaisia; kaikki pallot olivat tallella; jallu sopii vaniljateehen ja että jallupullo (laimentamaton) oli

päässyt tavalla tai toisella jäätymään pakastimessa. Pullo ei kuitenkaan ollut umpijäässä, vaan keskellä oli yksi iso jäinen kiteisen näköinen pötkylä. Syyksi epäiltiin että jotenkin pulloon oli muodostunut jääkide, johon oli sitten alkanut kiteytyä lisää vettä. Jäljelle jääneen jallun vahvuutta emme testanneet, mutta se maistui kuitenkin teessä hyvältä ja lämmitti, vaikka olikin kylmää.

Koska kello oli jo kohtalaisesti, päätimme että emme lähde enää ulos pelaamaan, vaan testaamme perinteisin toimistogolfin. Puttiharjoituksena laji toimi hyvin, tosin tilaksi sopisi opiskelijasolun keittiötä paremmin isokokoinen kokolattiamatolla varustettu toimisto.

Golf Otaniemen alueella on siis todistettusti ainakin mahdollista, tosin kunnollisia paikkoja on melko rajallisesti ja niilläkin saa katsella ettei kukaan saa palloa päähänsä. Alvari on esimerkiksi melko huono valinta golfille johtuen sen jatkuvasta runsaasta kansoituksesta. Huomattavasti normaalia peliä hauskempaa voisi olla jonkinlainen golf-juomapeli, jota emme tulleet testanneeksi. Loppuarvosanaksi annettakoon 2/5.

Pekka Wallin

Teksti: Antti Kalliomäki, Olli Laine ja Jussi Salmio
Kuvat: Ossi Miikkulainen ja Olli Laine

Sähkö- ja tietoliikennetekniikan osaston pitkäaikainen osastonjohtaja Pekka Wallin jää eläkkeelle vuodenvaihteessa. Sähköosastolla vuonna 1962 korkeakouluopintonsa aloittanut Wallin päätyi lopulta jatko-opiskelijaksi Oulun yliopistoon. Siellä hän pääsi opetustyön makuun ja muutaman vuoden kuluttua palasi Sähköosastolle, jossa on vuosien mittaan toiminut monissa tehtävissä. Myös yritysmaailma on tullut tutuksi.

Vuodesta 1990 osastonjohtajan pestiä hoitanut Wallin ei osaa kuvitella antoisampaa ympäristöä; elektroniikka ja tietoliikennetekniikka kytkeytyvät nykypäivänä niin voimakkaasti joka alaan. Niillä on myös voimistuva yhteiskunnallinen rooli. Työ onkin tarjonnut hänelle mahdollisuuden tehdä havaintoja niin Arkadianmäeltä kuin Eteläranta kymmenestä.

Elektroniikka-ala kasvoi voimakkaasti jo 70-80 -luvulla ja Wallin näki 1990-luvun alussa selvän tarpeen lisätä alan opiskelijapaikkoja. Lopulta se tuli mahdolliseksi ja koulutusta lisättiin jo ennen kuin teollisuudessa havahduttiin työvoimapulaan. "Lopulta väkeä tarvittiin niin paljon, ettei mikään koulutusmäärien lisääminen olisi riittänyt," Wallin kuvaa.

Tällä hetkellä Wallin näkee täysin perusteettoman imago-ongelman vähentävän alan houkuttelevuutta. Lehtien otsikoihin ovat näyttävästi päässeet alan suuret irtisanomiset, mutta samalla unohdetaan että insinöörien työpaikat ovat kuitenkin jatkuvasti lisääntyneet ja että ihmiset työllistyvät entiseen malliin. "Nuoriso ei pyri alalle, vaikka täällä on selvästi eniten mahdollisuuksia," hän kuvaa ongelmaa.

Väärinkäsityksellä saattaa olla suuriakin vaikutuksia, sillä Wallin kokee juuri insinöörit nyky-yhteiskunnan huippujoukkona, jotka takaavat valtioiden välillä vallitsevassa kilpailussa: "Se joka parhaiten osaa teknologian uudistamisen, voittaa." Menestyminen vaikuttaa koko yhteiskunnan elinvoimaisuuteen. "Insinööriporukan on oltava kuin samurait, trimmattu jengi", hän kiteyttää ajatustaan. Tässä valossa hän suhtautuukin toiveikkaasti huippuyliopistohankkeeseen: "Nyt näyttäisi siltä että on mahdollisuus saada lisää opettajia ja yhdessä tekemistä."

Eläkepäivien varalle Wallinilla on jo irrottelusuunnitelma, josta ei kuitenkaan suostu paljastamaan yksityiskohtia. Ideoita on kuulemma haettu lahjaksi saadusta kirjasta, jossa listataan "101 asiaa, jotka on tehtävä ennen kuolemaa". TTKK-uran varrelta on myös jäänyt hyllykaupalla papereita, joihin on kirjattu jo unohtuneita juttuja ja hienoja muistoja. "Kun historia on tuolla tavalla paperilla ja yhdessä paikassa, niin tekee mieli katsoa mitä siellä oikein on."

SIK ja Sähköklubi kiittivät ja toivottivat loistavia eläkepäiviä Pekka Wallinille tieteellisen neuvoston kokouksessa 19.11.2007. Pekka on toiminut navigaattorina osastollamme jo lähes 20 vuotta. Lahjaksi annoimme hänelle autonavigaattorin ja kukkia, jotta hänen ei tarvitse toimia enää edes autossa navigoijana.

Onnea ja kiitos Pekka!

t. SIK ja Sklubi

Kiitos killalle ja iloista kilkutusta jatsoon

Olen monesti sanonut jostain oppimani ajatuksen: professorilla on kaksi esimiestä, opiskelija ja totuus. Minusta tuon mukaan on yliopistossa viisasta elää ja huomata opiskelijan olevan tasavertainen jäsen yliopistoyhteisössä.

Tuon mukaan olen siis yrittänyt työtäni tehdä; joskus paremmin, joskus huonommin. Kun viime tieteellisen neuvoston kokouksessa kiltä muisti minua lähtiessäni kohta eläkkeelle, koin sen - tuo yllä oleva ajatus taustana - tosi lämmittävänä. Vuosikymmenet osastolla ovat olleet tietenkin monella tavoin antoisia, koska aivan uutta on monella tasolla ja monella taholla jatkuvasti tekeillä. Parhaat muistot ovat kuitenkin - ihan totta - opiskelijoitten kanssa yhdessä tekemisestä. Vaikkapa siitä, kun opiskelija soitti minulle kolmen aikaan yöllä kotiin ja pyysi katsomaan härveliä, jonka oli saanut juuri ensi kertaa toimimaan. Varmaan hänen kanssaan yhtä innostuneena ajoin kovaa kyytiä paikalle katsomaan. Tai lukiessani tenttivastausta kysymykseen, miten kolmivaihejärjestelmän maasulku voidaan havaita mittamuuntajien avulla. Vastaus oli "kuuluu räiskettä, lieskat leimuavat ja mittarit kieppuvat villisti".

Kiltä on menestynyt tulevaisuuden rakentamisen osuudessaan aina hienosti. Toivon noin olevan jatkossakin vaikka näköpiirissä on poikkeuksellisilta näyttäviä haasteita.

Pekka

Taannoin oltiin menossa jonkun toisen kiltalaisen kanssa tapaamaan Wallinia. En muista, oliko sovittu tapaaminen vai ei, mutta ei herra ollut paikalla. Keskusteltiin Pekan sihteerin Jaanan kanssa seuraavasti:

- Missäs Pekka?
 - Tuli kiire meno.
 - No? Tulipaloja työn puitteissa?
 - Ei ihan.. Lähti kiikarien kanssa vauhdilla keskellä päivää paikkaan X (en muista minne, mutta oli sinne kolmisen sataa kilometriä matkaa).
 - Mitä ihmettä?
 - Siellä oli nähty joka harvinainen kahlaaja (tai muu tipu, jota ei ollut - ainakaan useasti - nähty Suomessa).
- Että semmoinen bongari-osastonjohtaja! Vähän ihmeteltyäni ymmärsin alkaa arvostaa, asiat tärkeysjärjestykseen! Rok.

Iloisia eläkepäiviä Pekalle!

t. SIK

Pekka on rauhallinen, kuunteleva ja ajatteleva osastonjohtaja, joka ainakin mun vaikutusaikana suhtautui tosi positiivisesti opiskelijoihin, ja jonka ovi oli aina auki opiskelijoiden riveistä kumpuaville viesteille, olivat ne sitten hyviä tai huonoja.

*t. Jussi Salmio
SIKH Puheenjohtaja 1998*

Pekka on ollut hieno osastonjohtaja. On ollut ilo toimia yhteistyössä rautaisen ammattilaisen kanssa, joka osaa luovia monimutkaisten koulutuspoliittisten asioiden keskellä ja samalla kuunnella aina myös opiskelijoiden ääntä. Pekka jättää isot saappaat tulevan dekaanin täytettäväksi. Tsemppiä uudelle dekaanille ja muista kuunnella opiskelijoita!

Haluan toivottaa Pekalle koko killan puolesta loistavia eläkepäiviä ja paljon hienoja lintubongauksia! Toivottavasti saamme nauttia yhteistyöstä sinun kanssasi myös jatkossa - rennommissa merkeissä!

*t. Olli Laine
SIKH Puheenjohtaja 2007*

Suuri sillisvertailu eli ote edustusprinsessojen päiväkirjasta

Teksti: Henna Vepsäläinen, Emmi Välimäki, eli Edustusprinsessat
Kuva: Otto Palonen

Edustusprinsessana toimimisen mukavin puoli on se, että pääsee osallistumaan silliksille. Usein sillisten taso kuitenkin vaihtelee satunnaisesti, ja tämä aiheuttaa tarpeettomasti pahaa mieltä jaksaville juhlijoille. Päätimme lisätä tämänvuotisten sillisten hyvät ja huonot puolet auttaaksemme vilpittömästi kaikkia silliksiä tulevaisuudessa järjestäviä tuottamaan unohtumattomia elämyksiä edustusprinsessoille ja -prinsseille.

-Edustusprinsessat

Kuuban yö
hinta: Ei voi muistaa...
paikka: Jossain perseessä.
tarjoilut: Ihan ok, ei ylläreitä.
seura: Kivaa, krapulaista.
ohjelma: Joku bändi? Niin kai?
muuta: Ei kuljetusta! Törkeetä!
yhteensä:*

Diskonttaus

hinta: 7e
paikka: Rantsu
tarjoilut: Perus nakki-lihapulla-perunasa-laatti-leipä-sipsilinja.
seura: Vaihtelevaa, mutta ihan ok. Tanssivat prodekolaiset <3
ohjelma: Mikko Alatalo \o/
muuta: Silliksellä jaettiin selviytymispakkaus. Silliksen jatkot Syys-Lokajoulussa...
yhteensä:****

Muistinnollaus

hinta: 7e

paikka: Tylsä, ei saunaa tai mitään muuta-
kaan aktiviteettia. Leppävaara lähellä, mutta
skumppalähettejä ei saatu rekrytoitua.

tarjoilut: Perus nakki-karjalanpiirakka-pe-
runasalaatti, karkkia ja jätskiä, eli ihan ok, mut-
ta ruoka loppui kesken :/

seura: Jeessii shitti!

ohjelma: Trubaduuri, jee! Oma ohjelma = pa-
ras ohjelma!

muuta: Irc galleria -skumppaa (ilmasta, loppui
yllättäen kesken) <3 Kiitos ja anteeksi Juli!
P.S. Se oli Villen idea...

yhteensä:****

Fuusio

hinta: Kallis!

paikka: Poliisien kesäkot, Lauttasaari
tarjoilut: Tosi jees, myös ruokavammaisille
tarjolla leipää ym. Graavilohta, mozzarella-
juustoa, hedelmäsalaattia, nam!
seura: Aivan mahtavaa.
ohjelma: Humpsvakar
muuta: Hyvät jatkot ja kaikkee. Toivottavas-
ti eduskuntavaalien äänestysprosentti ei
laskenut kauheasti Fuusion silliksen ajat-
kojen takia...
yhteensä:****1/2

Kondensaatio

hinta: 7e

paikka: Jmt3

tarjoilut: Namimaiskis! Kasvis-
munakasta ainakin.

seura: Väsynyttä mutta kivaa.

ohjelma: Oliko? Jotain DJ-settiä

ehkä... Ei voi muistaa.

muuta: Sillis jäi kesken, kun
edellisen päivän Muistinnollauk-
sen sillis painoi vielä...

yhteensä:**

PoTa86

hinta: 5e

paikka: Soukan venekerho. Ihan kiva, vaikka ahdas-
ta oli. Taksimatkan niemeen tuli kalliiksi. Sauna taisi
olla, mutta pääsikö sinne? Idyllinen paikka.

tarjoilut: Ananas ja jätski jee, spontaani melkein-
alaston kokki \o/ paljon beroccaa omista taskuista!

seura: Parhuutta <3

ohjelma: Miesvoimistelua, ah!

muuta: Juhlat yleisesti ottaen tosi jees. Ehkä
parhaat jatkot!

yhteensä:*****

Infoähky

hinta: ?

paikka: OK20 iso puoli

tarjoilut: Nam! Salaattia (jota
kuulemma jatkoilla oli törkeään
2e hintaan), torttua, sipsiä, dippiä,
leipää jne.

seura: Väsynyt, krapulainen, silti
varsin ok.

ohjelma: Karaoke?

muuta: Sillisvierailu jäi lyhyeksi,
kun kaikki lähtivät kotiin :/

yhteensä:***

TKY:n vuosijuhla

hinta: Ei oo laskua näkyny...:)

paikka: Smökki

tarjoilut: Perus. Ei erikoisruokavalioiden
huomioimista :(

seura: Mega-bueno-iglesias!

ohjelma: Bändi, joka tilattu edellisenä ilt-
na :) Jeess-suomiokkimeininkiä.

muuta: Juhlijointa ei väsyttä, joten sillis jatkui
piiiiiiiiiitkään.

yhteensä:****1/2

Kuumahionta

hinta: taisi kuulua vuosijuhlien hintaan (tai
ainakaan meitä ei laskutettu..)

paikka: Jmt3 takkis + pelitila

tarjoilut: Pizzaa ja suklaata ainakin.... skump-
paa riitti

seura: Jepujee!

ohjelma: Joku laiva-asia. Lemmenlaiva? Ka-
raokea? Ainakin karaokea, mutta
sitä ei kyllä paikallistettu mistään.

muuta: Jaossa Juopuu-lehtiä, vauvavitsit up-
posivat kuin veitsi suihin.

yhteensä:***

Kevätpäivätasa

hinta: 7e?

paikka: Rantsu

tarjoilut: Jee paljon ruokaa, nam!
Karkkia ja sipsiä, mussun mussun.

seura: Fyysikoita, silti varsin jees.

ohjelma: Ööh, Sampsa ja Kuisma? :D

muuta: Väsyttää! Toimi kuitenkin hy-
vin Kotipitkän silliksenä.

yhteensä:***1/2

Kyykkä – karjalainen perinnelaji

Teksti: Janne Lahdenperä

Moni Otakaarta sähköasaston ohi kulkenut on saattanut todistaa eriskummallista näkyä: ihmisiä viskomassa isoja puukapuloita pieniin puupalikoihin. Kyseessä on teekkaripiireissä hyvin suosittu urheilulaji kyykkä, harva kuitenkaan tietää tarkemmin kyykän historiasta ja alkuperästä.

Kyseessä on jo vuosisatoja vanha karjalaisten perinnepeli, jolla on aikoinaan mitelty kylien välisistä paremmuuksista. 1800-luvun lopulla kyykkä tunnettiin enää muutamissa syrjäkylissä ja pelin perinteet olivat kuolemassa pois. 1900-luvun puolivälissä kyykkäpeliiä alettiin elvyttää uudelleen Karjalaisen Sivistysseuran toimesta. Tämä johti lopulta Suomen Kyykkäliiton perustamiseen, ja nykyään kyykkäharrastus elää ja voi hyvin ympäri Suomea.

Kyykkässä tavoitteena on heitellä isoilla lyöntikapuloilla, kartuilla, pienempiä puupalikoita, kyykkiä. Pelialueena toimii kaksi 5x5 metrin kokoista pelineliötä, jotka ovat 10 metrin päässä toisistaan. Kyykkä asetetaan pelineliöiden etureunoille ja kumpikin joukkue yrittää vuorotellen heitellä kartuilla kyykkiä siten, että ne poistuvat pelineliöstä sivu- tai takarajan kautta. Kun tarpeellinen määrä karttuja on heitetty (yleensä 16 per joukkue), lasketaan jäljelle jääneistä kyykistä joukkueen virhepisteet. Useimmiten kyykkä pelataan kaksi erää ja pienemmän yhteenlasketun virhepistemäärän saavuttanut joukkue voittaa pelin.

Teekkaripiireihin kyykkä on mitä todennäköisimmin saapunut maalta Otaniemeen muuttaneiden opiskelijoiden mukana, mutta syitä lajin suureen suosioon voi vain arvailla. Ehkä yhtenä menestyksen syynä on rauhallinen pelitahti, joka sallii helposti virvokkeiden nauttimisen jopa itse pelisuorituksen aikana.

Kyykkäsanastoa:

kyykkä = pieni, noin oluttölkin kokoinen puupalikka, näitä heitetään kartuilla
karttu = noin pesäpallomailan kokoinen puukapula, näillä heitetään kyykkiä
kona = pelineliön etureuna, kyykkärivistö sijaitsee pelin alussa tässä
hauki = ohiheitto, karttu ei osu matkallaan yhteenkään kyykkään
akka = pelineliön sisällä tai etureunalla sijaitseva kyykkä, arvoltaan 2 virhepistettä
pappi = pelineliön sivu- tai takareunalla sijaitseva kyykkä, arvoltaan 1 virhepiste
kuokkavieras = pelineliöiden väliin lennähtänyt kyykkä, arvoltaan 2 virhepistettä
NKL = Nationaali Kyykkä Liiga, maailman kovinta kyykkää!

Otaniemessä kyykkäperinnettä piti pitkään yllä Polyteknikkojen Kyykkäjät, Pölkky. Yhdistyksen toiminta kuitenkin lopahti tämän vuosituhannen alkupuolella. Parin vuoden hiljaiselon jälkeen ÄPYN suunnalta osoitettiin kiitettävää kiinnostusta lajia kohtaan ja Otaniemen rantalentopallokentän viereen pystytettiin Miinusmaa-nimen saanut kyykkäkenttä. ÄPY on jo useana syksynä järjestänyt kentällä pelattavan kyykkäliigan, jonka voittajalle on ollut luvassa matka Tampereelle akateemisen kyykän MM-kilpailuihin.

Kyykkäharrastuksen levitessä opiskelijakaupunkeihin ympäri Suomea, syntyi tarve ottaa selvää mistä päin löytyvät akateemisen maailman kovimmat kyykkäjät. Näin saivat alkunsa Akateemisen kyykän MM-kilpailut, jotka on järjestetty ainakin jo vuodesta 1991 lähtien. Aluksi kilpailut järjestettiin aina joka vuosi eri kaupungissa (mm. Turussa ja lappeen Rannalla), mutta vuonna 1994 TEA-club omi kilpailut Tampereelle ja mestaruudesta onkin siitä lähtien kilpailtu aina kevättalvella Hervannan maisemissa. Opiskelijatapahtumana kyykän MM-kilpailu on nykyään aivan omaa luokkaansa, yli 500 joukkuetta pääsarjassa takaa paikalle sen verran paljon opiskelijoita, että paikalla myös tekemistä niille, joita ei kyykkä suuremmin kiinnosta. Ehdottomasti kokemuksen arvoinen tapahtuma, jossa kannattaa käydä edes kerran opiskeluaikanaan.

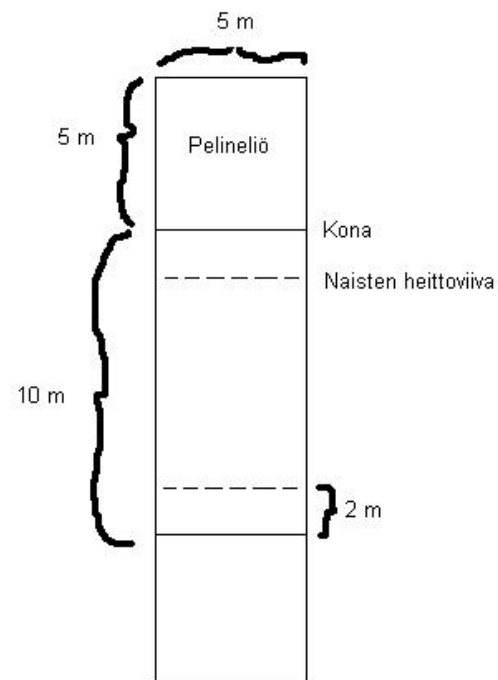
Lappeen Rannalla ei kuitenkaan katsottu hyvällä MM-kilpailuiden jatkuvaa järjestämistä Tampereella, olihan kuitenkin kyseessä karjalainen perinnelaji. Tästä johtuen päätettiin vuonna 1997 perustaa NKL eli Nationaali Kyykkä Liiga, maailman ainoa kyykän ammattiliiga. NKL kasvoi muutamassa vuodessa pienen porukan puuhaste-

lusta useamman sadan ihmisen aktiiviseksi yhteiseksi ja pelin taso nousi nopeasti opiskelijapiirin kovimmaksi. Tämän johdosta kyykän MM-kisavoitto on 2000-luvulla päättynyt lappeen Rantalaiselle joukkueelle jo ainakin viisi kertaa.

Myös oululaiset ovat viime vuosina kunnostautuneet kyykän saralla. Vuonna 2003 Ouluun perustettiin Oulun Akateemisen Mölökky- ja Kyykkäseura, jonka toiminta ainakin internetsivujen perusteella on hyvin aktiivista. Oululaisjoukkueet ovatkin muutama viime vuoden aikana sijoittuneet tasaisesti MM-kyykän palkintosijoille.

Kuinka kyykkätoimintaan sitten pääsee mukaan? Helpointa on marssia TKY:n sihteeristöön ja lainata sieltä ÄPYN kyykkäkaapin avainta. Kaappi sijaitsee kyykkäkentän reunalla ja sieltä löytyvät varusteet ainakin kahteen kyykkäpeliin. Kannattaa myös lähteä ennakkoluulottomasti mukaan muilla paikkakunnilla järjestettäviin kyykkätapahtumiin. Helmikuun alussa järjestettävien MM-kilpailuiden lisäksi ainakin lappeen Rannalla järjestetään PoWi-cup kyykkäturnaus, jossa killallamme on ollut joukkue parina viime vuonna.

Kyykkäkentän kaavakuva

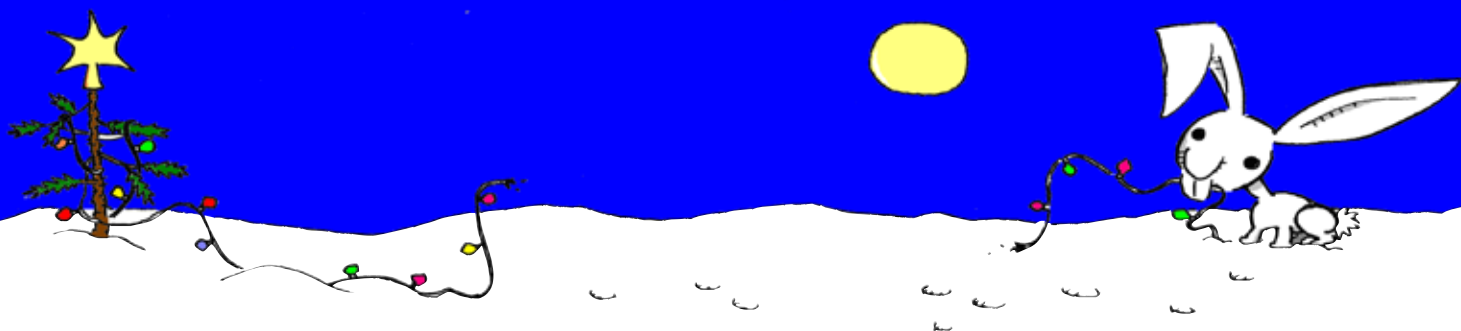

Tulevaisuuden valossa

Energiaa säästäviä, joustavia valaistusratkaisuja.

Helvar

www.helvar.fi

Toimitus toivottaa lukijoille hyvää
joulua ja
onnellista uutta vuotta!

